

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ostravě rozhodl samosoudcem JUDr. Petrem Hlušíkem, Ph.D. ve věci

žalobce: **I. T.**
státní příslušnost Alžírsko

zastoupen advokátem Mgr. Umarem Switatem
sídlem Dědinova 2011/19, 148 00 Praha 4

proti
žalovanému: **Ministerstvo vnitra České republiky**
sídlem 170 34 Praha 7, Nad Štolou 3

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 17. 9. 2025 č. j. OAM-812/ZA-ZA11-D07-PZ2-2025, ve věci zajištění v zařízení pro zajištění cizinců

takto:

- I. Žaloba se **zamítá**.
- II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

Vymezení věci

1. Žalobce se žalobou podanou dne 25. 9. 2025 prostřednictvím žalovaného domáhal zrušení v záhlaví označeného rozhodnutí žalovaného (dále jen „napadené rozhodnutí“), kterým žalovaný rozhodl podle § 46a odst. 1 písm. d) zákona číslo 325/1999 Sb., o azylu, ve znění

Shodu s prvopisem potvrzuje Bc. M. P.

pozdějších předpisů (dále jen „zákon o azylu“), o zajištění žalobce v zařízení pro zajištění cizinců do 18. 10. 2025.

2. Žalobce uvedl, že žalovaný se nedostatečně a nepřezkoumatelně zabýval aplikací zvláštních opatření, obsahově je rozhodnutí rozporné, když obsahuje údaje nesouvisící s projednávanou věcí, nerespektuje zásah do soukromého a rodinného života cizince a je nedostatečně individualizované a odůvodněné.
3. Žalovaný obsáhle rekapituloval průběh správního řízení o mezinárodní ochraně na základě žádosti žalobce a dále připomněl, že o zajištění žalobce bylo rozhodnuto poprvé již dne 24. 7. 2025 v souladu s § 46 odst. 1 písm. d) zákona o azylu s dobou zajištění stanovenou do 4. 9. 2025. Žaloba podaná proti tomuto rozhodnutí byla zamítnuta Krajským soudem v Ostravě. Následně bylo rozhodnuto dne 27. 8. 2025 o prodloužení zajištění do 18. 9. 2025 a následně nyní napadeným rozhodnutím. Navrhl žalobu zamítnout s ohledem na pobytovou historii žalobce a skutečnosti obsažené ve spise.
4. Ze správního spisu krajský soud zjistil, že žalobce požádal dne 21. 7. 2025 o udělení mezinárodní ochrany. Dne 24. 7. 2025 byla odeslána žádost o převzetí žalobce do Španělského království, které je v tomto konkrétním případě příslušné za podanou žádost o mezinárodní ochranu vzhledem k článku 13 odst. 1 Nařízení Evropského parlamentu a Rady (EU) č. 604/2013 (dále jen „dublinké nařízení“). Dne 7. 8. 2025 obdržel žalovaný sdělení Španělského království o uznání příslušnosti k posouzení žádosti žalobce o mezinárodní ochranu.
5. Žalovaný rozhodnutím ze dne 1. 9. 2025, č. j. OAM-812/ZA-ZA11-D07-2025, shledal žádost žalobce o udělení mezinárodní ochrany nepřípustnou dle § 10a odst. 1 písm. b) zákona o azylu, a řízení o udělení mezinárodní ochrany dle § 25 písm. i) zákona o azylu zastavil. Zároveň žalovaný určil, že státem příslušným k posouzení žádosti žalobce o mezinárodní ochranu je dle čl. 3 dublinkého nařízení Španělské království. Proti tomuto rozhodnutí brojil žalobce žalobou podanou dne 16. 9. 2025, v rámci které požádal o přiznání odkladného účinku. O tomto návrhu bylo rozhodnuto dne 16. 10. 2025. Z úřední činnosti je soudu známo, že žaloba byla zamítnuta rozsudkem Krajského soudu v Ostravě ze dne 20. 11. 2025, č. j. 20 Az 31/2025-66.
6. Dále v souladu s vyjádřením žalovaného soud zjistil, že poprvé bylo rozhodnuto žalovaným o zajištění žalobce již dne 24. 7. 2025 v souladu s § 46 odst. 1 písm. d) zákona o azylu s dobou zajištění stanovenou do 4. 9. 2025, přičemž žaloba podaná proti tomuto rozhodnutí byla zamítnuta. Následně bylo rozhodnuto dne 27. 8. 2025 o prodloužení zajištění do 18. 9. 2025 a následně nyní napadeným rozhodnutím o prodloužení zajištění do 18. 10. 2025.

Posouzení věci krajským soudem

7. Krajský soud přezkoumal v mezích žalobních bodů [§ 75 odst. 2 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“)] napadené rozhodnutí. O žalobě rozhodl krajský soud bez nařízení jednání, a to v souladu s § 46a odst. 8 zákona o azylu.
8. Předně krajský soud zdůrazňuje, že ve věci již jednou rozhodl, a to rozsudkem ze dne 3. 10. 2025, č. j. 62 Az 36/2025-39, kterým napadené rozhodnutí zrušil.

9. Tento rozsudek však byl ke kasační stížnosti žalovaného zrušen rozsudkem Nejvyššího správního soudu ze dne 19. 12. 2025. NSS, že nemůže obstát závěr krajského soudu, že již dne 18. 9. 2025 uplynula maximální šestitýdenní lhůta k přemístění žalobce do příslušného státu podle čl. 28 odst. 3 dublinského nařízení, když ke dni rozhodování krajského soudu nebylo rozhodnuto o návrhu žalobce na přiznání odkladného účinku žalobě žalobce proti rozhodnutí žalovaného ve věci nepřislusnosti ČR a určení Španělského království jakožto státu příslušného k provedení azylového řízení.
10. Předmětem přezkumu ze strany krajského soudu je rozhodnutí ve věci zajištění žalobce podle § 46a odst. 1 písm. d) zákona o azylu, podle kterého ministerstvo může v případě nutnosti rozhodnout o zajištění žadatele o udělení mezinárodní ochrany v přijímacím středisku nebo v zařízení pro zajištění cizinců, nelze-li účinně uplatnit zvláštní opatření, jestliže bude přemístěn do státu vázaného přímo použitelným předpisem Evropské unie a existuje-li vážné nebezpečí útěku, zejména pokud se již v minulosti vyhnul provedení přemístění, nebo se pokusil o útěk anebo vyjádřil úmysl nerespektovat pravomocné rozhodnutí o přemístění do státu vázaného předpisem Evropské unie nebo pokud je takový úmysl zjevný z jeho jednání.
11. Krajský soud ve vztahu ke zjišťování podmínek zákonnosti zajištění cizince zdůrazňuje, že v souladu se závěry rozsudku Soudního dvora EU ze dne 8. 11. 2022 o předběžné otázce ve spojených věcech C-704/20 a C-39/21, Staatssecretaris van Justitie en Veiligheid, musí soud *při přezkumu dodržení podmínek zákonnosti zajištění státního příslušníka třetí země, které vyplývají z unijního práva, na základě skutečností obsažených ve spise, se kterými byl seznámen a jak byly doplněny a objasněny během před ním probíhajícího kontradiktorního řízení, z moci úřední uplatnit případné nesplnění podmínky zákonnosti, kterého se dotýčná osoba nedovolávala.*
12. Krajský soud se proto zabýval zákonností napadeného rozhodnutí i v rozsahu, kterého se žalobce nedovolával. Vázán závěry kasačního rozsudku NSS ve smyslu § 110 odst. 4 s. ř. s. přitom nezákonnost neshledal. Jak uvedeno výše, jestliže ke dni rozhodování žalovaného nebylo rozhodnuto o návrhu žalobce na přiznání odkladného účinku jeho žalobě podané dne 16. 9. 2025, neuplynula šestitýdenní lhůta k přemístění žalobce dle čl. 28 odst. 3 dublinského nařízení, je třeba napadené rozhodnutí považovat touto optikou za správné a zákonné.
13. Krajský soud přitom neshledal žádnou jinou nezákonnost napadeného rozhodnutí, a to ani optikou žalobních námitek.
14. Pokud se týče námitek stran neuplatnění zvláštních opatření podle § 47 zákona o azylu, uvádí krajský soud následující.
15. Podle § 47 odst. 2 zákona o azylu může žalovaný rozhodnout o uložení zvláštního opatření žadateli o udělení mezinárodní ochrany, jestliže nastanou důvody podle § 46a odst. 1 nebo § 73 odst. 3, ale je důvodné se domnívat, že uložení zvláštního opatření je dostatečné k zabezpečení účasti žadatele o udělení mezinárodní ochrany v řízení ve věci mezinárodní ochrany. Mezi zvláštní opatření, jejichž uplatnění je třeba zvážit před vydáním rozhodnutí o zajištění podle citovaného ustanovení, patří povinnost žadatele o udělení mezinárodní ochrany zdržovat se v pobytovém středisku určeném žalovaným nebo povinnost osobně se hlásit žalovanému ve stanovené době (§ 47 odst. 1 zákona o azylu).

16. Podle přesvědčení krajského soudu žalovaný správně poukázal na to, že žalobce se již v minulosti nacházel dlouhodobě na území EU bez platného oprávnění k pobytu, své pobytové situace si byl vědom, přesto se ji nesnažil nějak upravit až do měsíce června 2025, K cestě do EU neměl žádné oprávnění. Ve Španělském království se nesetkal s žádným problémem, přesto pokračoval v cestě a neoprávněně překračoval hranice dalších členských států, v průběhu správních úkonů neposkytl potřebnou součinnost a nepravdivě informoval o skutečnostech jeho pobytu ve Španělsku. Lze tak mít za to, že z uvedených skutečností vyplývá minimálně implicitní závěr o nenaplnění podmínek pro uplatnění zvláštních opatření; také dle přesvědčení soudu by za uvedených okolností s ohledem na rozhodnutí o nepřislušnosti ČR k vedení řízení o mezinárodní ochraně nepřicházelo uložení zvláštních opatření do úvahy.
17. Krajský soud zdůrazňuje, že vztahem ustanovení § 46a odst. 1 a ustanovení § 47 zákona o azylu se opakovaně zabýval Nejvyšší správní soud v rozsudcích, které jsou dostupné na jeho webových stránkách www.nssoud.cz. V rozsudku ze dne 28. 6. 2017, č. j. 1 Azs 349/2016-48, Nejvyšší správní soud mimo jiné uvedl, že při posouzení účinnosti zvláštních opatření nelze odhlížet od důvodu zajištění a od toho, zda by uložením pouze zvláštního opatření nebyl zmařen cíl, k němuž by jinak zajištění směřovalo. V rozsudku ze dne 27. 2. 2019, č. j. 6 Azs 351/2018-32, Nejvyšší správní soud nepovažoval za nesprávný postup, kdy žalovaný správní orgán zčásti ztotožnil důvody pro samotné zajištění s důvody vedoucími k závěru o nemožnosti využití zvláštních opatření. Jakkoli nelze paušálně říci, že by v případě existence důvodu zajištění podle § 46a odst. 1 písm. d) zákona o azylu byla možnost uložení zvláštních opatření vždy vyloučena, jejich neúčinnost bude častější než v případě zvažování alternativ k jiným důvodům zajištění.
18. Uvedené závěry aplikoval krajský soud na poměry projednávané věci se závěrem, že žalovaný nepochybil, pokud v zásadě ztotožnil důvody pro samotné zajištění s důvody vedoucími k závěru o nemožnosti využití zvláštních opatření. Závěry žalovaného nelze vnímat izolovaně a nepřipustně je vytrhávat z obsahu celého odůvodnění.
19. Pokud žalobce namítal nedostatečné odůvodnění přiměřenosti finanční záruky s tím, že žalovaný zároveň při svých úvahách nedostatečně šetřil osobní a rodinné vazby žalobce v ČR, je třeba poukázat především na to, že zákon o azylu v § 47 (ani jinde) nezná institut finanční záruky jako zvláštní opatření k zajištění cizince. Žalobce zjevně zaměňuje opatření uplatňovaná při zajištění cizince ve smyslu § 123b a násl. zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců, která však na danou věc vůbec nedopadají.
20. Lze uzavřít, že žalovaný se ve smyslu platné právní úpravy dostatečně zabýval situací žalobce a dovedl nemožnost přijetí mírnějších zvláštních opatření k zajištění žalobce.

Závěr a náklady řízení

21. Krajský soud tedy uzavírá, že žalobní námitky důvodnými neshledal, a proto žalobu jako nedůvodnou podle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.
22. O náhradě nákladů řízení mezi účastníky bylo rozhodnuto podle § 60 odst. 1 s. ř. s., neboť žalobci v řízení úspěšní nebyli a žalovanému nad rámec jeho úřední činnosti žádné náklady nevznikly. Soud tedy výrokem II. tohoto rozsudku žádnému z účastníků právo na náhradu nákladů řízení nepřiznal.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku **lze** podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů od doručení tohoto rozhodnutí k Nejvyššímu správnímu soudu.

Ostrava 26. ledna 2026

JUDr. Petr Hlušík, Ph. D.
samosoudce